

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY

VERICI TRSTENJAK

přednesené dne 6. března 2007¹

I – Úvod

1. Toto řízení o předběžné otázce se týká jednak otázky, zda je příslušný vnitrostátní orgán v řízení o poskytnutí vývozní náhrady podle čl. 47 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty² (dále jen „nařízení č. 3665/87“) povinen uznat z úřední povinnosti i jiné rovnocenné doklady, pokud vývozce nemůže předložit následkem okolností, na které nemá vliv, kontrolní výtisk T5, a jednak otázky, zda vývozce může požádat o uznání jiných rovnocenných dokladů podle čl. 47 odst. 3 tohoto nařízení pro všechny případy také konkludentně.

2. Otázky týkající se výkladu čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 vstaly v rámci sporu

vedeného u Finanzgericht Hamburg mezi Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH (dále jen „Bonn Fleisch“) a Hauptzollamt Hamburg-Jonas (dále jen „Hauptzollamt“), ve kterém jde o posouzení legality rozhodnutí o vrácení předem vyplacené vývozní náhrady, jelikož žalobce údajně nevyvezl zboží z celního území Společenství do Ruska ve lhůtě 60 dnů.

II – Právní rámec

A – Právo Společenství

3. Nařízení (EHS) č. 3665/87, které bylo změněno mimo jiné nařízením Komise (ES) č. 1829/94 a naposledy nařízením Komise (ES) č. 604/98, stanovilo společná prováděcí pravidla k vývozům zemědělských produktů, u nichž se poskytují náhrady. Toto nařízení

1 – Původní jazyk: němčina.

2 – Úř. věst. L 351, s. 1.

bylo zrušeno a nahrazeno s platností od 1. července 1999 nařízením Komise (ES) č. 800/1999 ze dne 15. dubna 1999, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty³.

skutečnost, že produkt opustil celní území Společenství, se prokazuje předložením originálu kontrolního výtisku T5 řádně opatřeného poznámkami uvedeného v článku 1 nařízení (EHS) č. 2823/87.“ (*neoficiální překlad*)

4. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 3665/87 stanoví:

6. Článek 47 nařízení č. 3665/87, který je obsažen v hlavě IV nazvané „Postup pro výplatu náhrad“, stanoví toto:

„Aniž by byla dotčena ustanovení článků 5 a 16, je výplata náhrady podmíněna předložením důkazu o tom, že produkty, pro které bylo přijato vývozní prohlášení, opustily v nezměněném stavu území Společenství nejpozději ve lhůtě šedesáti dnů od tohoto přijetí.“ (*neoficiální překlad*)

„1. Náhradu vyplatí na zvláštní žádost vývozce pouze ten členský stát, na jehož území bylo přijato vývozní prohlášení.

[...]

5. Článek 6 odst. 1 nařízení č. 3665/87 stanoví:

2. S výjimkou případu vyšší moci musí být podklady pro výplatu náhrady nebo uvolnění jistoty podány do 12 měsíců ode dne, ve kterém bylo přijato vývozní prohlášení.

„Pokud je produkt, pro který bylo přijato vývozní prohlášení, dříve než opustí celní území Společenství, přepravován přes území jiných členských států než členského státu, na jehož území bylo toto prohlášení přijato,

3. Pokud kontrolní výtisk T5 uvedený v článku 6 není vrácen úřadu odeslání nebo ústřednímu orgánu do tří měsíců od jeho

3 — Úř. věst. L 102, s. 11; Zvl. vyd. 03/25, s. 129.

vydání následkem okolností, na které nemá vývozce vliv, může tento vývozce podat příslušnému orgánu odůvodněnou žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů.

Odstavec 4 se použije na předkládání rovnocenného průkazního dokladu.

Průkazné doklady, které mají být předloženy, musí zahrnovat:

- a) pokud byl kontrolní výtisk vydán, aby se prokázalo, že produkty opustily celní území Společenství:
4. Pokud vývozce přes veškeré vynaložené úsilí nemohl získat a předložit doklady požadované podle článku 18 ve lhůtě stanovené v odstavci 2, může mu být na jeho žádost poskytnuta dodatečná lhůta na jejich předložení.

— přepravní doklad

a

5. Žádost, aby byly jiné doklady uznány za rovnocenné podle odstavce 3, doprovázená průkaznými doklady nebo bez nich, a žádost o dodatečnou lhůtu podle odstavce 4 musí být podány ve lhůtě stanovené v odstavci 2.“

— doklad, který prokazuje, že produkt byl předložen celnímu úřadu ve třetí zemi, nebo jeden nebo více dokladů uvedených v čl. 18 odst. 1, 2 a 4.

7. Článek 54 odst. 1 první odrážka nařízení č. 800/1999 stanoví, že nařízení č. 3665/1999 se však nadále použije na vývozy, pro něž byla přijata vývozní prohlášení přede dnem použitelnosti tohoto nařízení.

[...]

B – *Vnitrostátní právo*

8. Německé nařízení o vývozních náhradách ze dne 24. května 1996⁴ (dále jen „AEVO“) stanoví následující pravidla režimu vývozních náhrad.

9. Ustanovení § 1 AEVO stanoví, že AEVO se použije k provedení právních aktů ES, které byly vydány vzhledem k vývozním náhradám v rámci organizace společného trhu a obchodního režimu.

10. Podle ustanovení § 3 odst. 1 AEVO, ve znění před nabytím platnosti nařízení č. 800/1999, bylo třeba jako doklad ve smyslu čl. 3 odst. 5 nařízení č. 3665/87 v tehdy platném znění použít vývozní prohlášení (příloha), které za tímto účelem uveřejnilo spolkové ministerstvo financí ve věstníku spolkové finanční správy – Úřední věstník spolkového ministerstva financí – (VSF) jako jednotný formulář určený pro vývozní náhrady ES (vývozní prohlášení pro účely poskytnutí náhrad).

11. Ustanovení § 4 odst. 1 a 2 AEVO, ve znění před nabytím platnosti nařízení č. 800/1999, zní takto:

„1. Potvrzení o tom, že zboží opustilo celní území Společenství (potvrzení o vývozu) vydávají pro účely poskytnutí náhrad na základě čl. 793 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307) v platném znění, na vývozním prohlášení příslušné celní orgány v rozsahu tohoto nařízení.

2. Při vývozu zboží, u kterého bylo přijato vývozní prohlášení v jiném členském státě Evropské unie, se vydává potvrzení o vývozu v rozsahu tohoto nařízení na kontrolním výtisku T5.“

4 – BGBl I, s. 766.

III – Podstatný skutkový stav, původní řízení a předběžné otázky

vedla, že podle dopisu celního úřadu Mukran ze dne 13. října 2000 byly vývozní doklady tímto celním úřadem řádně přijaty.

A – Skutkový stav

12. U Finanzgericht Hamburg probíhá spor mezi Bonn Fleisch a Hauptzollamt, který se týká přezkumu legality rozhodnutí o vrácení vývozní náhrady vyplacené Bonn Fleisch.

16. K blíže neurčenému datu zaslal Hauptzollamt Stralsund, pod který spadá celní úřad Mukran, vývozní prohlášení poštou Hauptzollamt. Lze konstatovat, že toto vývozní prohlášení nezbytné pro vývozní náhrady se nicméně nenachází ve spise vedeném Hauptzollamt. V ústním jednání před Soudním dvorem byla vyslovena domněnka, že se tento dokument ztratil v rámci úředního postupu.

13. Bonn Fleisch nechala v prosinci 1997 a v lednu 1998 propustit hovězí maso do režimu uskladnění pod celním dohledem s odkazem na pozdější vývoz zboží do Ruska a obdržela na základě čtyř rozhodnutí o náhradách ze dne 21. a 23. ledna 1998 předem vývozní náhradu v celkové výši 47 597,81 euro.

17. Dne 20. května 1998 bylo hovězí maso vyvezené Bonn Fleisch podle údajů z ruského celního prohlášení o dovozu propuštěno do volného oběhu v Rusku.

14. Dne 8. dubna 1998 podala Bonn Fleisch vývozní prohlášení na hovězí maso.

15. Dne 9. dubna 1998 byl v nákladním prostoru Mukran opatřen přepravní doklad potvrzením o odbavení. Během ústního jednání před Soudním dvorem Bonn Fleisch

18. Dne 13. července 1998 Bonn Fleisch předala Hauptzollamt přepravní doklad opatřený potvrzením o odbavení ze dne 9. dubna 1998 a ruské celní prohlášení o dovozu ze dne 20. května 1998.

19. Dne 21. července 1998 a 18. listopadu 1999 Hauptzollamt oznámil telefonicky Bonn Fleisch, že mu nebylo vývozní prohlášení s potvrzením o vývozu doručeno.

území Společenství, pokud vývozní prohlášení nebylo připojeno ke spisu. Bonn Fleisch podala pro všechny případy také žádost, aby byly přepravní doklad a doklad o dovozu předložené dne 13. července 1998 uznány jako rovnocenné doklady.

20. Dne 23. června 2000 Hauptzollamt požádal čtyřmi rozhodnutími Bonn Fleisch o vrácení vývozní náhrady, která mu byla vyplacena, včetně příplatku 20 % s odůvodněním, že Bonn Fleisch neprokázala vývozním prohlášením opatřeným potvrzením o vývozu v předepsané lhůtě 60 dnů vývoz zboží podléhajícího náhradě z celního území Společenství. Bonn Fleisch podala proti těmto čtyřem rozhodnutím odvolání. Jako odůvodnění uvedla, že vývozní prohlášení se v rámci celní správy automaticky přeposílá Hauptzollamt. Nařízení č. 3665/87 přitom nestanoví pro vývozce povinnost, aby vývozní prohlášení předkládal Hauptzollamt.

22. Tato žádost byla dne 13. prosince 2001 odmítnuta s odkazem na čl. 47 odst. 5 nařízení č. 3665/87 jako žádost podaná po lhůtě. V odůvodnění rozhodnutí bylo poukázáno na to, že žádost o uznání rovnocenných dokladů musí být podána výslovně a že Hauptzollamt není z úřední povinnosti zavázán k uznání rovnocenných dokladů. Proti tomuto rozhodnutí a proti rozhodnutím vydaným dne 23. června 2000 podala Bonn Fleisch odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím vydaným dne 20. února 2003. Toto rozhodnutí napadla Bonn Fleisch žalobou ze dne 20. března 2003 u Finanzgericht Hamburg.

21. V průběhu řízení o odvolání upozornila Bonn Fleisch dopisem ze dne 2. listopadu 2000 Hauptzollamt na to, že dne 13. června 1998, tedy během dvanáctiměsíční lhůty stanovené čl. 47 odst. 2 nařízení č. 3665/87, byl předložen přepravní doklad i celní prohlášení o dovozu. S předložením těchto dokladů je rovněž konkludentně spojena žádost, aby tyto dokumenty byly uznány jako rovnocenné důkazy o vývozu zboží z celního

B – Původní řízení a předběžné otázky

23. Předkládající soud s odvoláním na čl. 4 odst. 1 nařízení č. 3665/87 vychází z toho, že vývoz produktů během 60 dnů po přijetí vývozního prohlášení představuje hmotně-

právní podmínku a vývozce musí unést břemeno projednací zásady a předložit důkazy prokazující vývoz.

dokladů lze bezpochyby vyrozumět, že zboží podléhající náhradě opustilo celní území Společenství ve lhůtě 60 dnů. Oba doklady by mohly být v zásadě považovány podle čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 za jiné rovnocenné doklady. Předkládající soud se proto přiklání k názoru, že uznání rovnocenných dokladů má být příslušnými orgány zkoumáno za určitých předpokladů z úřední povinnosti.

24. Předkládající soud k důkaznímu břemenu uvádí, že článek 6 nařízení č. 3665/87 stanoví, že v případě, že je zboží, dříve než opustí celní území Společenství, přepravováno přes území jiných členských států, dokazuje se vývoz originálem kontrolního výtisku T5 řádně opatřeným poznámkami. Při přímém vývozu, jako je tomu v původním řízení, naproti tomu zákonodárce Společenství nestanovil, jakým způsobem by měl být vývoz dokázán. Německý zákonodárce se proto rozhodl vyplnit tuto mezeru ustanovením § 4 odst. 1 AEVO, podle kterého se potvrzení o vývozu produktů z celního území Společenství vydává pro účely poskytnutí náhrady v celním prohlášení.

26. Podle názoru předkládajícího soudu představuje čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87, který se nachází v hlavě IV tohoto nařízení nazvané „Postup pro výplatu náhrad“, pouze procesní ustanovení, a nikoliv hmotněprávní podmínku pro vznik nároku. Ustanovení nelze vykládat tak, že uznání jiných rovnocenných dokladů z úřední povinnosti má být *limine* vyloučeno.

25. Předkládající soud dále upozorňuje na to, že zvláštnost původního řízení spočívá v tom, že Bonn Fleisch předložila dopisem ze dne 13. července 1998, tedy během dvanáctiměsíční lhůty stanovené čl. 47 odst. 2 nařízení č. 3665/87, jak přepravní doklad, tak i ruské celní prohlášení o dovozu. Z těchto

27. Žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů může být podle názoru předkládajícího soudu podána pouze výslovně. To ovšem nevylučuje, že by předkládající soud nemohl v konkrétní věci vyjít z konkludentní žádosti předložené pro všechny případy,

pokud by obdobná vůle vývozce o uznání jiných rovnocenných dokladů, které by dokazovaly uskutečnění vývozu produktů podléhajících náhradě ve stanovené lhůtě, zřetelně vyplývala z daných okolností.

IV – Analýza

A – K první předběžné otázce

28. Vzhledem k pochybnostem o výkladu čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 se Finanzgericht Hamburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1. Vyjádření účastníků řízení

„1) Je příslušný orgán oprávněn a povinen uznat jiné rovnocenné doklady podle čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 i bez návrhu?

29. Bonn Fleisch zastává názor, že na první předběžnou otázku je třeba odpovědět kladně. Kladná odpověď podle názoru Bonn Fleisch vyplývá ze znění, smyslu a účelu čl. 47 odst. 3 nařízení. Ze znění ustanovení nelze dovodit, že návrh vývozce je jediným způsobem, jak lze v celním řízení dosáhnout uznání jiných rovnocenných dokladů. Článek 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 má za cíl s ohledem na padesátý bod odůvodnění chránit vývozce před riziky spojenými se správním zpracováním kontrolního výtisku, o kterých nemusí vědět, za které nenesou odpovědnost a které nemůže ovlivnit.

2) Může být žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů podle čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 podána pro všechny případy i konkludentně?“

30. Hauptzollamt navrhuje na první předběžnou otázku odpovědět záporně. Zastává názor, že příslušné správní orgány nemají

obecnou povinnost přezkumu, zda se může jednat u podaných dokladů o rovnocenné doklady ve smyslu čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87. Takový přezkum probíhá na základě výslovného návrhu.

31. Řecko zastává názor, že orgán příslušný pro výplatu náhrady může i bez návrhu uznat rovnocenné doklady, pokud byly vývozcem předloženy během dvanáctiměsíční lhůty podle článku 47 nařízení č. 3665/87 a pokud jsou splněny hmotněprávní podmínky nároku na náhradu. V takovém případě vyplývá z okolností jasně a zřetelně, že se požaduje uznání rovnocenných dokladů.

32. Komise zastává názor, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 nemůže být použit *per analogiam* na případ přímého vývozu. Během ústního jednání před Soudním dvorem Komise uvedla, že vývozce se při nepřímém vývozu setká přinejmenším se dvěma režimy správního práva různých členských států. Pokud v případě nepřímého vývozu byly dotčeny správní orgány více členských států, a proto také více režimů správního práva, má čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 zabránit případným potížím, které by se vyskytly ve správním řízení překračujícím hranice členských států.

33. Zákodárce Společenství však podle názoru Komise nepovažoval za nutné, aby předem odpovídajícím způsobem sjednotil procesní předpisy jednotlivých členských států, které se týkají přímého vývozu. V případě přímého vývozu chybí přeshraniční prvek, a takové předpisy tedy podléhají vnitrostátní procesní autonomii, a v německém právu je tak použitelný § 4 odst. 1 AEVO. Ani nové nařízení č. 800/1999 na tomto výkladu nic nemění.

34. Pokud by ale Soudní dvůr přesto dospěl k závěru, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 je použitelný *per analogiam* také na přímý vývoz, zastává Komise podpůrně názor, že s ohledem na zásadu legality správního postupu nesmějí chyby úřadů poškodit účastníka řízení, tím spíše musí mít vývozce možnost dokázat jiným způsobem, že produkty byly vyvezeny. Příslušný orgán proto musí zahájit z úřední povinnosti buď řízení o uznání rovnocenných dokladů, nebo upozornit vývozce na nedostatek vnitrostátního dokladu, či prodloužit lhůtu pro předložení dokladů.

2. Poznámky generální advokátky

který bylo přijato vývozní prohlášení, je, dříve než opustí celní území Společenství, přepravován přes území jiných členských států Společenství než členského státu, na jehož území bylo přijato vývozní prohlášení.

a) Použití čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 *ratione materiae* na přímý vývoz

35. Ačkoliv jde podle novější judikatury v rámci ustanovení o postupu pro výplatu o administrativní náležitosti⁵, musí být brány stejně vážně jako hmotněprávní pravidla. Porušení těchto formalit stejně jako nedodržování hmotněprávních pravidel může totiž vést ke krácení nebo dokonce k celkové ztrátě vývozní náhrady⁶.

36. Článek 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 odkazuje v případě kontrolního výtisku T5 na článek 6 nařízení. Podle článku 6 odst. 1 je použití kontrolního výtisku T5 *ratione materiae* omezeno na nepřímý vývoz.

37. Podstatnou podmínkou skutkové podstaty nepřímého vývozu je, že produkt, pro

38. Přímý vývoz⁷ není v čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 upraven. Ze skutkového stavu v této věci lze jednoznačně poznat, že hovězí maso bylo vyvezeno přímo z Německa do Ruska. Produkty nebyly přepravovány přes území jiných členských států Společenství než členského státu, a jehož území bylo přijato vývozní prohlášení.

39. Vystává tak otázka, zda použití čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 má být v případě přímého vývozu odmítnuto, nebo zda lze čl. 47 odst. 3 tohoto nařízení použít obdobně také na případ přímého vývozu.

40. To, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 nezmiňuje přímý vývoz, ovšem neukazuje na mezeru v předpise. Procesněprávní úprava přímého vývozu na jedné straně a nepřímého vývozu na straně druhé jsou různé případy,

5 — Rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Käserei Champignon Hofmeister (C-385/03, Sb. rozh. s. I-2997, bod 26).

6 — Viz komentář k rozsudku Käserei Champignon Hofmeister (uvedený v poznámce pod čarou 5), Reiche, K.: Das Zahlungsverfahren der Ausfuhrerstattung, ZfZ (2006), s. 110.

7 — O přímý vývoz jde podle Reicheho, op. cit. sub 6, s. 111, tedy, pokud byl produkt vyvezen z území vývozního členského státu přímo do třetí země.

které se netýkají stejného skutkového stavu. V případě přímého vývozu mají vývozci co činit s celními orgány pouze jednoho členského státu, tzn. že celní úřad odeslání i celní úřad výstupu se nacházejí v témže členském státě.

42. Lze proto souhlasit s Komisí, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 nelze použít *per analogiam* na případ přímého vývozu produktů.

b) K otázce, zda je příslušný orgán oprávněn a povinen uznat jiné rovnocenné doklady i bez návrhu

41. V případě nepřímého vývozu se ovšem hospodářské subjekty nesetkají pouze se správními předpisy výchozího státu, ale přinejmenším také s dalšími správními předpisy jiného členského státu. Jednotný kontrolní výtisk T5 zpracovává cizozemský celní úřad výstupu, tzn. celní úřad jiného členského státu, a příslušný orgán výchozího státu. Tento celní úřad výstupu nedoručuje kontrolní výtisk T5 vývozci, nýbrž jej předává ústřednímu orgánu výchozího státu⁸. Je třeba proto vycházet z toho, že smyslem a účelem čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 je vyvarování se správním potížím, na které by mohly hospodářské subjekty narazit ve správním řízení týkajícím se několika členských států.

43. Tato otázka se týká výlučně dokazování vývozu a nikoliv hmotněprávních podmínek vývozu. Chci upozornit na to, že pro výplatu vývozních náhrad musí být podle právní nauky řádně splněny nejenom nezbytné hmotněprávní podmínky, nýbrž musí být dodrženy navíc také podmínky postupu pro výplatu⁹.

44. Poskytnutí vývozních náhrad je podle třetího bodu odůvodnění¹⁰ úzce spojeno s prokázáním vývozu produktů z území Společenství. Z toho vyplývá, že *ratio legis*

8 — Viz Reiche, op. cit. sub 6, s. 111, s odkazem na čl. 912 a 912c odst. 4 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3). Clánek 912c odst. 4 tohoto nařízení stanoví: „Po vyřízení všech formalit zašle celní úřad určení prvopis kontrolního výtisku T5, po provedení požadovaných záznamů, na adresu uvedenou v kolonce B tiskopisu T5 (Zaslat zpět...)“.

9 — Reiche, op. cit. sub 6, s. 110.

10 — Třetí bod odůvodnění nařízení č. 3665/87 zní takto: „Základní pravidla stanovená Radou předpokládají, že náhrada se poskytne, pokud bylo prokázáno, že produkty byly vyvezeny z území Společenství [...]“ (*neoficiální překlad*)

spočívá ve vývozu produktů z celního území Společenství.

ctiměsíční lhůty. Je třeba zdůraznit, že jak žádost, tak i uznání rovnocenných dokladů je podmíněno tím, že byly splněny hmotněprávní podmínky vývozu.

45. V případě nepřímého vývozu je důkazem předložení kontrolního výtisku T5. U uvedeného důkazu se jedná o originál vývozního dokladu, který je potvrzen celním úřadem výstupu¹¹. Jelikož se ovšem tento kontrolní výtisk může bez ohledu na vůli vývozce ztratit v rámci úředního styku mezi celními orgány různých členských států, předpokládá nařízení č. 3665/87 možnost uznání rovnocenných dokladů, které má podle bodu 49 odůvodnění nařízení (v německé verzi bod 50)¹² vývozce k dispozici, aby se tak mohl chránit před problémy, které by mohly vzniknout v případě nesprávného úředního postupu celních orgánů. Vývozce proto může prokazovat vývoz v řízení o uznání tak, že předloží přepravní doklad a celní doklad o dovozu do třetího státu¹³ během dvaná-

46. Pokud je na základě jiných než formálních důkazů doloženo, že byly splněny hmotněprávní podmínky pro poskytnutí vývozní náhrady, pak je třeba považovat odvolání na neexistenci formálního důkazu, jako je kontrolní výtisk T5, za pouhou formalitu, která je proto nepřipustná¹⁴.

47. Hmotněprávní podmínky nároku na vývozní náhradu jsou stanoveny zákonodárcem Společenství. Článek 4 odst. 1 nařízení č. 3665/87 stanoví, že musí být prokázány dvě hmotněprávní podmínky nároku na vývozní náhradu, a to jednak přijetí vývozního prohlášení, a jednak skutečnost, že vyvážené produkty upustily celní území Společenství v nezměněném stavu nejpozději šedesátý den po tomto přijetí.

48. Při přímém vývozu Německo požaduje, aby se splnění materiálních podmínek nároku na vývozní náhradu dokazovalo

11 — Reiche, op. cit. sub 6. s. 111.

12 — Bod 49 (v německém znění bod 50) odůvodnění nařízení č. 3665/87 zní takto: „Někdy nemůže být z důvodů, na které účastník řízení nemá vliv, předložen kontrolní výtisk, ačkoli produkt opustil celní území Společenství nebo byl dovezen do místa určení. To může bránit obchodu. V takových případech lze uznat jiné doklady jako rovnocennou náhradu.“ (neoficiální překlad)

13 — Reiche, op. cit. sub 6. s. 111. Autor poukazuje na to, že v řízení o uznání existuje možnost dokázat obvykle vývoz předložením dokladu o dovozu vydaného třetí zemí a opisem přepravního dokladu.

14 — Viz Reiche, op. cit. sub 6. s. 116, kde autor ze své analýzy změn hmotných a procesních aspektů v postupu pro výplatu náhrad dovazuje, že předložení formalizovaného důkazu nelze zaměňovat s hmotněprávními podmínkami náhrad.

vnitrostátním vývozním dokladem. V takovém případě předává vnitrostátní celní úřad výstupu příslušný doklad přímo ústřednímu orgánu, kterým je v tomto případě Hauptzollamt. V případě přímého vývozu jsou tak vývozci doklady odebrány, a ten s nimi pak nemůže disponovat.

49. Projednávaná věc se týká případu, kdy německý zákonodárce v AEVO odkazuje, pokud jde o ryze vnitrostátní situaci, tj. v případě přímého vývozu, na obsah předpisu práva Společenství¹⁵. I když se předběžné otázky v této věci dotýkají přímého vývozu a čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 tak není relevantní, výkladové problémy, o jejichž vyjasnění předkládající soud usiluje, se v podstatě vztahují k režimu vývozních náhrad, který je upraven v nařízení č. 3665/87.

50. Pokud se otázky položené vnitrostátními soudy týkají výkladu ustanovení práva Spo-

lečenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout. Ani z ustanovení článku 234 ES, ani z cíle řízení, který tento článek zavedl, totiž nevyplývá, že by tvůrci Smlouvy měli v úmyslu vyloučit příslušnost Soudního dvora u těch žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce, ve kterých se jedná o ustanovení práva Společenství, v případě, že vnitrostátní právo členského státu odkazuje na obsah tohoto ustanovení za účelem určení, které předpisy se použijí na ryze vnitřní situaci tohoto členského státu¹⁶.

51. Pokud totiž vnitrostátní právní úprava přizpůsobí řešení situací, které jsou čistě vnitřní záležitostí, řešením upraveným právem Společenství, zejména za účelem předjetí výskytu diskriminace nebo případným narušením hospodářské soutěže, existuje

15 — Obdobně rozsudek ze dne 8. listopadu 1990, Gmurzynska-Bscher (C-231/89, Recueil, s. I-4003, bod 25). V této věci Soudní dvůr uznal svou příslušnost k výkladu práva Společenství i v případě, kdy právo Společenství bylo použito na základě práva členského státu mimo rozsah působnosti práva Společenství. Soudní dvůr v této věci uvedl, že ani ze znění článku 177 Smlouvy EHS (nyní článek 234 ES), ani ze smyslu řízení, který tento článek sleduje, nevyplývá, že by tvůrci Smlouvy měli v úmyslu vyloučit příslušnost Soudního dvora u těch žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce, ve kterých se jedná o ustanovení práva Společenství, v případě, že vnitrostátní právo členského státu odkazuje na obsah tohoto ustanovení za účelem určení, které předpisy se použijí na ryze vnitřní situaci tohoto členského státu.

16 — Rozsudek ze dne 16. března 2006, Poseidon Chartering (C-3/04, Sb. rozh. s. I-2505, bod 15). V této věci, která má svůj základ v Nizozemsku, Soudní dvůr vložil směrnicí Rady ze dne 18. prosince 1986 86/653/EHS o koordinaci právní úpravy členských států týkající se nezávislých obchodních zástupců (Úř. věst. L 382, s. 17; Zvl. vyd. 06/01, s. 177). Směrnice byla provedena do nizozemského práva články 428 až 445 občanského zákoníku (Burgerlijk Wetboek). Článek 7.428 odst. 1 občanského zákoníku stanoví „Smlouvou o obchodním zastoupení je smlouva, na základě které jedna strana, zmocnitel, pověří druhou stranu, obchodního zástupce, aby jednala jako zprostředkovatel při sjednávání smluv, za úplatu a na dobu určitou nebo neurčitou, které může uzavřít jménem a na účet zmocnitele, aniž by obchodní zástupce byl zmocniteli podřízen.“ Soudní dvůr v této věci uvedl, že pojem „obchodní zastoupení“ ve smyslu směrnice se týká také smlouvy uzavřené se zprostředkovatelem pověřeným sjednat smlouvu o poskytnutí služby, a nikoli smlouvy o prodeji nebo nákupu zboží. Směrnice sice neupravuje přímo danou situaci, nic to ovšem nemění na tom, že provedením ustanovení směrnice do vnitrostátního práva se vnitrostátní zákonodárce rozhodl uplatnit stejné zacházení na oba uvedené typy situací.

jasný zájem Společenství na tom, aby se za účelem předejít budoucím rozdílným výkladům dostalo ustanovením nebo pojmům převzatým z práva Společenství jednotného výkladu bez ohledu na podmínky, za kterých se mají uplatnit¹⁷.

52. Pro řízení o uznání rovnocenných dokladů je příslušný ústřední orgán, kterým je v této věci Hauptzollamt. Jedná se přitom o správní řízení¹⁸. V tomto směru se tato věc odlišuje od spojených věcí C-430/93 a C-431/93, ve kterých se Soudní dvůr zabýval otázkami vnitrostátního soudního řízení¹⁹.

53. V rozsudku C-430/93 a C-431/93 byla řešena otázka, zda soud musí i bez návrhu použít předpisy práva Společenství a přitom v zásadě upustit od dispoziční zásady tím, že překročí hranice sporu mezi účastníky řízení a opírá se o jiné skutečnosti nebo okolnosti,

než o ty, které na podporu svých zájmů předložili účastníci řízení²⁰. Tuto judikaturu ovšem nelze přenést na projednávanou věc, jelikož zde se jedná o celní řízení mající povahu správního řízení, které se řídí jinými pravidly než civilní soudní řízení.

54. Správní řízení lze, pokud není výslovně stanoveno jinak, zahájit z úřední povinnosti nebo na základě návrhu²¹. Právní nauka zdůrazňuje, že zahájení správního řízení z úřední povinnosti je vyloučeno pouze tehdy, pokud lze správní řízení zahájit pouze na návrh účastníka řízení²². Z tohoto důvodu je třeba souhlasit s názorem předkládajícího soudu, že uznání rovnocenných dokladů z úřední povinnosti není a *limine* vyloučeno.

17 — Rozsudky Poseidon Chartering (uvedený v poznámce pod čarou 16, bod 16), a ze dne 17. července 1997, Giloy (C-130/95, Recueil, s. I-4291, bod 21).

18 — Reiche, op. cit. sub 6, s. 113. Autor se odvolává ve svém zkoumání na § 25 zákona o správním řízení (Verwaltungsverfahrensgesetz) ze dne 25. května 1976 (BGBl. 1976 I, s. 1253).

19 — Rozsudek ze dne 14. prosince 1995, van Schijndel (C-430/93 a C-431/93, Recueil, s. I-4705). Soudní dvůr byl v této věci konfrontován s otázkou týkající se příslušnosti vnitrostátních soudů při přezkumu slučitelnosti vnitrostátního předpisu s právem Společenství. V bodě 22 rozsudku Soudní dvůr uvedl, že právo Společenství vnitrostátním soudům nepřikazuje, aby z úřední povinnosti řešily otázku porušení předpisů práva Společenství, pokud by při přezkumu otázky porušení práva Společenství musely upustit od dispoziční zásady, čímž by překročily hranice sporu mezi účastníky řízení a opíraly by se o jiné skutečnosti a okolnosti, než jsou ty, na nichž účastník řízení, který má zájem na použití práva Společenství, založil svůj nárok.

55. I když bylo správní řízení zahájeno na návrh účastníka řízení, musí příslušný správní orgán zkoumat v souladu s vyšetřovací zásadou z úřední povinnosti, zda skutečně nastal skutkový stav, který je rozhodný pro rozhodnutí ve věci²³. Pro občanskoprávní proces je typická zásada

20 — Rozsudek van Schijndel (uvedený v poznámce pod čarou 19, bod 16).

21 — Viz Thienel, R., *Verwaltungsverfahrenrecht*, Wien, 2004, s. 138; Wollf, Decker, A., *Studienkommentar VwGO und VwVG*, München, 2005, s. 566 a 567; Maurer, H., *Allgemeines Verwaltungsrecht*, 15. Auflage, München, 2005, s. 489.

22 — Viz Thienel, op. cit. sub 21, s. 138.

23 — Viz Thienel, op. cit. sub 21, s. 170.

projednací (Beibringungsgrundsatz), která stanoví, že jsou to účastníci řízení, kdo poskytuje fakta k řízení ve formě a míře, která je v jejich zájmu, čímž utvářejí jeho předmět a zavazují soud, který je povinen rozhodnout *secundum allegata et probata partium*²⁴, avšak to ovšem neplatí pro celní řízení, které je svou povahou řízením správním. V tomto případě je naopak povinností orgánu zjistit skutkový stav věci v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí²⁵. Orgán stanoví způsob a rozsah zjištění, obzvláště pak zda vůbec a jaké důkazy mají být použity. Účastníci řízení mohou předkládat důkazní návrhy. Orgán jimi ale není vázán; může důkazy účastníků řízení jak odmítnout, tak i přihlédnout k jiným důkazům. Nemůže ovšem postupovat jednostranně, naopak je povinen v konkrétním případě zjistit všechny významné okolnosti a zohlednit je²⁶.

56. Otázka zahájení řízení o uznání rovnocenných dokladů musí být posuzována z tohoto hlediska.

57. Režim vývozních náhrad se vyznačuje zejména tím, že podpora Společenství je poskytována pouze za podmínky, že vývozce podá žádost²⁷. Jelikož je tento režim založen na fakultativních prohlášeních, kdy se vývozce rozhodl využít tento režim z vlastní vůle, musí vývozce dodat relevantní informace nutné pro vznik nároku na náhradu a pro stanovení její výše²⁸. Obdobně stanoví § 16 odst. 1 věta druhá AEVO, že žadatel musí prokázat, že splnil podmínky nároku pro poskytnutí náhrady. Toto důkazní břemeno nemění však nic na povinnosti příslušného celního orgánu, aby z úřední povinnosti zjišťoval skutkový stav nezbytný pro vydání rozhodnutí.

58. Ve smyslu této judikatury jsou relevantními údaji přepravní doklad a celní doklad o dovozu do třetího státu, pokud se z důvodů, které vývozce nemohl ovlivnit, nenachází kontrolní výtisk T5 nebo relevantní vnitrostátní celní doklad ve správním spise. Těmito doklady lze snadno dokázat, že produkty byly vyvezeny mimo celní území

24 — Generální advokát Ruiz-Jarabo Colomer ve svém stanovisku ze dne 15. července 2004, Vedral v. OHIM (C-106/03 P, Sb. rozh. s. I-9573, body 29 a 31) souhlasí v zásadě s použitím projednací zásady i ve správním řízení u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory). Podle jeho názoru závisí použití této zásady na tom, nakolik jsou účastníci řízení skutečně pány procesu.

25 — Viz Thienel, op. cit. sub 21, s. 171.

26 — Viz Maurer, op. cit. sub 21, s. 490. Autor zdůrazňuje, že vyšetřovací zásada ve správním řízení má zásadní význam, jelikož rozhodnutí ve věci z velké míry závisí na řádném a úplném zjištění skutečnosti podstatných pro rozhodnutí.

27 — Stanovisko generálního advokáta Philippa Légera ze dne 1. června 2006, Schulze (C-120/05, Sb. rozh. s. I-10745, bod 37). Generální advokát tento závěr přijal ve vztahu k výkladu čl. 7 odst. 1 třetího pododstavce nařízení Komise (ES) č. 1222/94 ze dne 30. května 1994, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu poskytování vývozních náhrad pro některé zemědělské produkty vyvážené ve formě zboží, na něž se nevztahuje příloha II Smlouvy, a kritéria pro stanovení výše těchto náhrad (Úř. věst. L 136, s. 5).

28 — Rozsudek ze dne 1. prosince 2005, Fleisch-Winter (C-309/04, Sb. rozh. s. I-10349, bod 31). Tato věc se týká výkladu článků 11 a 13 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 351, s. 1), ve znění nařízení Komise (ES) č. 2945/94 ze dne 2. prosince 1994 (Úř. věst. L 310, s. 57).

Společenství a že byly předány celnímu orgánu třetího státu. Hmotněprávní podmínky nároku na vývozní náhradu byly v takových případech splněny. Doručením takových dokladů tedy může příslušný orgán zahájit i bez návrhu řízení o uznání rovnocenných dokladů. Pokud vývozce příslušné doklady doručí, lze z takového jednání i v hromadném řízení vyrozumět, že se patrně snaží doložit vývoz.

59. To však neznamená, že by vývozci mohli podávat neúplné návrhy.

60. Dokazování v případě přímého vývozu není právem Společenství upraveno. V zásadě jsou tak přípustné všechny důkazní prostředky, které německé procesní právo připouští v obdobných řízeních. Vnitrostátní orgány proto musí v případě, jakým je spor v původním řízení, stanovit podle svého vnitrostátního dokazovacího práva, zda v konkrétním případě, který má být posouzen, byl věrohodně prokázán přímý vývoz²⁹. Přepравní doklad s potvrzením o odbavení ze

dne 9. dubna 1998 a potvrzený ruský celní doklad o dovozu ze dne 20. května 1998 jsou podle mého názoru důkazy, které mohou doložit, že byly splněny hmotněprávní podmínky nároku na náhradu.

61. Rovnocenné doklady musí být podány v souladu s čl. 47 odst. 2 nařízení č. 3665/87, v tom souhlasím s řeckou vládou, během dvanáctiměsíční prekluzivní lhůty následující po dni přijetí vývozního prohlášení.

62. Z tohoto důvodu navrhuji, aby Soudní dvůr na první předběžnou otázku odpověděl v tom smyslu, že čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 se nepoužije pro případ přímého vývozu produktů. Příslušný vnitrostátní orgán ovšem může v případě přímého vývozu zahájit i bez návrhu řízení o uznání rovnocenných dokladů, pokud jsou splněny tyto podmínky:

— vnitrostátní doklad o vývozu nemůže být předložen z důvodů, na které účastník řízení neměl vliv;

²⁹ — V rozsudku ze dne 23. března 2000, *Met-Trans a Sagpol* (C-310/98 a C-406/98, Recueil, s. I-1797, body 29 a 30) Soudní dvůr vzhledem k zjištění jednání porušujícího nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, uvedl, že vnitrostátní orgány mají stanovit na základě vnitrostátního dokazovacího práva, zda v případě, jež má být konkrétně posouzen, byl poskytnut vzhledem ke všem okolnostem věrohodný důkaz o místu protiprávního jednání, zda tedy např. lze připustit výpověď svědka a jakou důkazní sílu je třeba jí připsávat.

- předložené důkazy musí být podány v souladu s čl. 47 odst. 2 nařízení č. 3665/87 během dvanáctiměsíční lhůty následující po dni přijetí vývozního prohlášení;

nezbytné, aby byla dostatečně zřejmá žádost vývozce, že požaduje uznání rovnocenných dokladů. Nařízení č. 3665/87 podle názoru Bonn Fleisch tedy nebrání možnosti podat žádost pro všechny případy i konkludentně.

- předložené doklady nepochybně dokazují, že hmotněprávní podmínky pro výplatu vývozních náhrad byly splněny. Takový nepochybný důkaz lze provést předložením přepravního dokladu a celního dokladu třetí země.

64. Hauptzollamt uvádí, že pro uznání rovnocenných dokladů se obecně požaduje podání žádosti. V konkrétním případě lze prohlášení, které bylo podáno v souvislosti s odesláním dokladů, vykládat sice konkludentně jako žádost o uznání, v souladu se zásadou loajality a dobré víry z něj ovšem musí být s přihlédnutím k přepravním zvyklostem jednoznačně zjištělná skutečná vůle deklaranta. V tomto případě ovšem taková vůle není patrná. Z odeslání přepravního dokladu a celního dokladu třetí země předně nelze vyzoomět, zda tím byla podána také žádost o uznání rovnocenných dokladů. Dále je třeba zohlednit, že řízení o vývozní náhradě je hromadným řízením, ve kterém je výklad prohlášení možný pouze v odůvodněných případech. Podle názoru Hauptzollamt je proto třeba odmítnout, že by pouhým odesláním relevantních dokladů docházelo k přijetí žádosti pro všechny případy i konkludentně.

B – K otázce, zda žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů může být podána pro všechny případy také konkludentně

1. Vyjádření účastníků řízení

63. Bonn Fleisch uvádí, že žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů může být podána pro všechny případy také konkludentně. Článek 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 ovšem nehovoří o tom, jakou formou je třeba takovou žádost podávat. Je proto pouze

65. Řecko je toho názoru, že, pokud z předložených dokladů jednoznačně vyplývá, že bylo dosaženo nařízením sledo-

vaného cíle, okolnost, že vývozce nepodal výslovnou nebo formální žádost o uznání rovnocenných dokladů, nemůže vést k závěru, že by vývozci nebyla poskytnuta vývozní náhrada v případě, že jsou splněny hmotněprávní podmínky pro poskytnutí takové vývozní náhrady. Nelze zapomenout na to, že vývozce nemůže s jistotou vědět, kdy byl kontrolní výtisk T5 předán zpět celnímu úřadu výstupu nebo orgánu oprávněnému k výplatě. Z těchto důvodů nelze vyloučit, že vývozce může podat žádost o uznání rovnocenných dokladů pro všechny případy konkludentně, aby ochránil své zájmy v situaci, kdy nedostane kontrolní výtisk T5 nazpět.

66. Komise upozorňuje na to, že podle jejího názoru nelze čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87 použít v případě přímého vývozu produktů.

2. Poznámky generální advokátky

67. Z vyjádření účastníků řízení lze dovodit, že nelze popřít teoretickou možnost konkludentního podání žádosti o uznání jiných rovnocenných dokladů. Účastníci řízení vedou spor o podmínky, které musí být splněny, aby správní orgán považoval jednání deklaranta za žádost podanou pro všechny případy i konkludentně.

68. I konkludentní žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů je projevem vůle, jejíž obsah ovšem musí být zjištěn výkladem. V právu Společenství je třeba při výkladu projevu vůle využít obecné právní zásady. Ustanovení o obecných právních zásadách lze v případě výkladu projevu vůle dovodit z části V knihy *Principles of European Contract Law*, která obsahuje hlavní zásady evropského smluvního práva³⁰. Jedná se přitom o dílo, které zahrnuje společný základ smluvního práva členských států.

69. S ohledem na konkludentní podání žádosti musí být obsah žádosti zjiřitelný z okolností jejího podání.

70. V právu Společenství se při zjišťování vůle převážně používá kombinace subjektivní a objektivní metody³¹.

30 — Lando, O., Beale, H., *Principles of European Contract Law*, Parts I and II, Den Haag, 2000, s. 287 a násl.; Ferreri, S., Chapter 5, Interpretation, In Antonioli, L., Venezian, A., *Principles of European Contract Law and Italian Law*, Den Haag, 2005, s. 251 a násl.

31 — Lando, Beale, op. cit sub 30, Parts I a II, s. 288, podle kterých „following the majority of laws of EU Member states, the general rules on interpretation combine the subjective method, according to which pre-eminence is given to the common intention of the parties, and the objective method which takes an external view by reference to objective criteria such as reasonableness, good faith, etc.“.

71. Subjektivní prvky především vyžadují, aby účel, který smluvní strana sleduje projevem vůle, byl zjistitelný. V této věci lze subjektivní prvek zjistit ze žádosti o výplatu vývozní náhrady. Požaduje-li vývozce vývozní náhradu, není neobvyklé, že s touto žádostí podává a *maiori ad minus* vždy také mezitímní žádost nezbytnou pro poskytnutí vývozní náhrady. Řízení o uznání jiných rovnocenných dokladů je mezitímním řízením v řízení o výplatě vývozní náhrady, které má odpovědět na otázku, zda byly předloženy nezbytné důkazy pro poskytnutí vývozní náhrady. Takové mezitímní řízení o uznání nelze zahájit ani výslovně, ani konkludentně bez probíhajícího hlavního řízení. Proto je základní podmínkou pro přisvědčení subjektivní stránce podané žádosti, že probíhá řízení o výplatě vývozní náhrady a že řízení o uznání rovnocenných dokladů se zahajuje v rámci probíhajícího řízení o poskytnutí vývozní náhrady.

72. Objektivními prvky, které se zahrnují do výkladu, jsou přepravní zvyklosti, tzn. to, co je v přepravě obvyklé, popř. co se jeví objektivnímu pozorovateli vzhledem k přepravním zvyklostem jako přiměřené³².

73. Požadavek mezitímního řízení vyplývá ze skutečnosti, že se vnitrostátní vývozní

doklad, popř. kontrolní výtisk T5 následkem okolností, na které nemá účastník řízení vliv, nestal součástí správního spisu příslušného orgánu. Potom je prvním objektivním prvkem skutečnost, že se vnitrostátní vývozní doklad, popř. kontrolní výtisk T5 následkem okolností, na které nemá účastník řízení vliv, nenalézá ve správním spise příslušného orgánu.

74. Zachování dvanáctiměsíční lhůty, během které musí být podána žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů, je dalším objektivním prvkem, který vyplývá z čl. 47 odst. 5 nařízení č. 3665/87. Z tohoto důvodu musí být konkludentní žádost podána během této lhůty.

75. Přitom musí být doloženo jednak, že produkty opustily v nezměněném stavu během 60 dnů od přijetí vývozního prohlášení celní území Společenství, a jednak, že produkty, které byly předloženy celnímu úřadu třetí země, splňují hmotněprávní podmínky pro výplatu nároku na vývozní náhradu.

76. Pokud jsou splněny přinejmenším tyto čtyři podmínky, jeví se objektivnímu pozorovateli, popř. třetí osobě s ohledem na přepravní zvyklosti jako přiměřené, že

32 — Obdobné Lando, Beale, op. cit. sub 30, Parts I and II, s. 289.

vývozce požadoval s ohledem na vývozní náhradu uznání jiných rovnocenných dokladů pro všechny případy i konkludentně.

— vnitrostátní vývozní doklad se následkem okolností, na které neměl účastník řízení vliv, nestal součástí správního spisu příslušného orgánu;

77. Z tohoto důvodu navrhuji Soudnímu dvoru, aby na druhou předběžnou otázku odpověděl, že žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů v případě přímého vývozu, na kterou se nepoužije čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87, může být podána pro všechny případy i konkludentně, pokud jsou splněny tyto podmínky:

— byla podána žádost o výplatu vývozní náhrady podle čl. 47 odst. 1 nařízení č. 3665/87;

— předložené důkazy byly podány během dvanáctiměsíční lhůty stanovené čl. 47 odst. 2 nařízení č. 3665/87 následující po dni přijetí vývozního prohlášení;

— předložené důkazy dokazují, že produkty opustily v nezměněném stavu celní území Společenství během 60 dnů po přijetí vývozního prohlášení a byly předloženy celnímu úřadu třetí země.

V – Závěry

78. Na základě výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl Finanzgericht Hamburg takto:

„1. Příslušný vnitrostátní správní orgán může v případě přímého vývozu, na který se nepoužije čl. 47 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu,

kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty, zahájit i bez návrhu řízení o uznání rovnocenných dokladů, pokud jsou splněny přinejmenším tyto podmínky:

- vnitrostátní doklad o vývozu nemůže být předložen z důvodů, na které účastník řízení neměl vliv;

 - předložené důkazy musí být podány v souladu s čl. 47 odst. 2 nařízení č. 3665/87 během dvanáctiměsíční lhůty následující po dni přijetí vývozního prohlášení;

 - předložené doklady nepochybně dokazují, že hmotněprávní podmínky pro výplatu vývozních náhrad byly splněny. Takový nepochybný důkaz lze provést předložením přepravního dokladu a celního dokladu třetí země.
2. Žádost o uznání jiných rovnocenných dokladů může být podána v případě přímého vývozu, na který se nepoužije čl. 47 odst. 3 nařízení č. 3665/87, pro všechny případy i konkludentně, pokud jsou splněny tyto podmínky:
- byla podána žádost o výplatu vývozní náhrady podle čl. 47 odst. 1 nařízení č. 3665/87;

- vnitrostátní vývozní doklad se následkem okolností, na které neměl účastník řízení vliv, nestal součástí správního spisu příslušného orgánu;

- předložené důkazy byly podány během dvanáctiměsíční lhůty stanovené čl. 47 odst. 2 nařízení č. 3665/87 následující po dni přijetí vývozního prohlášení;

- předložené důkazy dokazují, že produkty opustily v nezměněném stavu celní území Společenství během 60 dnů po přijetí vývozního prohlášení a byly předloženy celnímu úřadu třetí země. Tento důkaz lze provést předložením přepravního dokladu a celního dokladu třetí země.“